

Mibler, foruden det, at Regjeringen gaar ſin Bei. Jeg finder det ikke rigtig, at Regjeringen ſkal være et Udtryk for Flertallet, hverken i det ene eller det andet Thing, Regjeringen ſkal være et Udtryk for dem, ſom have Landets Vel for Die; det tror jeg, Ingen kan negte. Derimod kan der jo være en forſkjellig Opfattelse af, hvad man tror er det Bedſte og Rette. Jeg har allerede, da vi havde Grundlovskampen for i min daværende Stilling ſom Medlem af Rigsraadets Folkething ofte udtalt, og jeg er ligesaa ofte bleven modsagt deri, at en Ringenes Tilſtand ſom den nuværende vilde komme tilſtebe; jeg har ſagt ved den ſidſte Behandling af Grundloven den 9de Oktober 1865 — det findes i Folkethingstidenden Sp. 856 — at vi ved en ſaadan Forandring vilde opnaa en vedvarende Strid. Jeg tror, at dette nu er gaaet i Opfyldſe, ſaa godt ſom man kan tænke ſig; vi ſidde jo her, ſom den ærede foregaaende Taler ſagde, i Maaneder og halve Aar, og de vigtigſte Lovgivningsarbejder ſtandſe, paa Grund af, at der ikke kan opnaas Enighed mellem de forſkjellige Afdeſinger af Rigsdagen. Jeg kan ifølge denne Betragtning ikke ſe, at denne Adreſſe vil føre til at hjælpe os ud over den uheldige Stilling, der for Diebliftet er tilſtebe, og jeg kan ikke gaa med til at foretage Noget, med Henſyn til hvilket jeg ikke har den Overbeviſning, at det vil føre os ud af den Forlegenhed eller det Vildere, hvad man nu vil kalde det, hvori vi for Diebliftet befinde os. Jeg maa ſaaledes ſtemme mod Adreſſen, da det er min Overbeviſning, at en Fremturen paa den Bane, vi nu ere inde paa, vil føre til en Tilſtand, ſom vil blive uholdbar. Jeg kan ikke være med til at ſtabe en ſpanſk Tilſtand.

Formanden: Der forekommer mig at være meget liden Anledning til at nævne noget ſaadant.

Scholer: Den ærede Landſtingsmand for 9de Kreds (Rasmuſſen) udtalte, at det var første Gang, Rigsdagen ſaaledes i en Adreſſe henvendte ſig til Hans Majeſtæt (Rasmuſſen: Nei!). Det forekom mig, han ſagde det, men ſaa maa jeg have hørt feil. Jeg er ikke nogen Ynder, jeg kan gjæne ſige, jeg er en Modſtander af Adreſſer ſaavelſom af motiverede Dagsordener eller Slikt. Jeg har i de mange Aar, jeg har været Medlem af Rigsdagen, erfaret at det i Reglen kun er ſomme Ord, der ſaaledes udtales, ſom kun have ſaaere liden Virkning, og jeg tror ikke, dette er heldigt. Hvad Adreſſer angaar, ſaa kunne de

Den April.

paa ſomme Steder i ſomme konſtitutionelle Lande være af ſtor Betydning, ja de kunne vel være det alle Steder og ogsaa her i Tilfælde, hvor Repræſentationen, naar virkelig Statens ſtore Interesſer ſtaa paa Spil, og der ſkulde være en beſtemt Modſætning mellem Miniſteriet og hele Repræſentationen, da udtaler dette, men i almindelige Anliggender anſer jeg ikke Adreſſer for at kunne føre til noget Stort. Det ærede Medlem, ſom jeg før nævnte, udtalte i Begyndelſen af ſit Foredrag nogle Bemærkninger, ſom jeg ikke er ſaa ganſte enig i. Han kom til at omtale Forfatningsforandringen og det deraf Følgende, og det er ogsaa udtalt af den ærede ſidſte Taler, hvad der den Gang blev ſpaaet af Flere end En, at hvis man gik over til at forandre Landſtingets Sammenſætning paa den Maade, ſom ſket er, da vilde det vække en ſaadan Miſforſnielſe i Befolkningen, at man vilde beſætte Folkethinget med en ſaa afgjort Majoritet mod Landſtinget, at det kunde befrygtes, at Lovgivningsvirksomheden derved vilde gaa iſtaa. Ja, det var ogsaa en Frygt, jeg den Gang havde, jeg var fra Førſt til Sidſt en Modſtander af, at man vedtog denne Forandring i Landſtingets Sammenſætning; jeg tror ikke, det var heldigt. Jeg tror, det vilde være gaaet mere vilig og jævnt, naar man ligefrem var gaaet tilbage til Grundloven af 5te Juni 1849. Det er imidlertid en Sag, ſom man maaſke ikke her bør komme videre ind paa; men ſaa Meget vil jeg dog ſige, at den Gang vilde Folket denne Forandring, det frivalgte Folkething vedtog med meget ſtor, for ikke at ſige kuſende, Majoritet Forfatningsforandringen. Folkethinget blev opløſt under Grundlovskampen i Rigsraadet, der udfstredes Valg den 5te Mai 1865, i Stedet for den lille Majoritet, ſom havde modsat ſig Forandringen, ſom der ved Valgene en Majoritet tilſtebe, ſom vilde den, og naar Valgerne ville, ſaa er der Intet at gjøre. Senere gik jo ſaa mange af Folkethinget, ſom man troede vilde have ſtaaet ſaft, over til Forfatningsforandringen, og det Mærkelige var, at de, ſom man tør anſe for nu at være Høerne for Majoriteten i Folkethinget, rakke Haanden til denne Forfatningsforandring. (Hør!) Vi være kun et ſaare lidet Mindretal, ſom blev ved at være imod til det Sidſte. Nu er Tilſtanden, ſom ſagt, ved Majoritetens Beſlutning, ſom den er, og Landſtinget er en lovlig beſtaaende Inſtitution, ligebevrettiget med den anden Inſtitution, og ſkjønt jeg dengang, ſom ſagt, var meget imod, at det gik ſaaledes, ſkal jeg til enhver Tid vide at hævede min Stilling, i hvilken Repræſentation jeg end